

[Peter Larsen.]

bejdet, fordi en ny lov skulle gennemføres. Derfor synes jeg ikke, det er helt holdbart at sige, at dette lovforslag alene bygger på kommissionens arbejde gennem 5 år. Der er visse dele af dette kommissionsarbejde, som ikke har været forelagt den samlede kommission til endelig stillingtagen.

Dernæst vil jeg gøre nogle bemærkninger vedrørende den højtærede ministers kommentarer til fortsættelsessygekasserne og den måde, hvorpå den højtærede minister forsøgte at argumentere for, at disse kasser skulle have en anden status i fremtiden.

Ministeren gjorde den bemærkning, at hans oprindelige lovforslag forudsatte en fri forhandling med kasserne, men ministeren glemte den supplerende bemærkning, at der også i lovforslaget står, at hvis man ikke nåede frem til enighed, ville ministeren fastsætte de nærmere retningslinjer, hvorefter disse problemer skulle løses. Jeg mener, det må med i billedet til klargørelse af problemstillingen. Når ministeren videre siger, at han ikke kan acceptere, at fortsættelsessygekasserne skal have monopol på al forsikring for dem, der ligger over sygekassegrænsen, så er det kun lige på kanten af at være rigtigt, for så længe man opretholder et bidragydende kontingent på 2 kr. 40 øre, vil der være mulighed for, dersom man er utilfreds med fortsættelsessygekasserne, at gå ind i en privat sygeforsikring. Anderledes er det i dag; hvis beløbet sættes op til 24 kr., da træder det økonomiske stærkere ind i billedet.

Endelig vil jeg spørge: hvor er den utilfredshed med fortsættelsessygekasserne, som ministeren og andre søger at give indtryk af findes? Hvor har vi det folkekrav, som kan begrunde, at fortsættelsessygekasserne skal ophøre med deres hidtidige virksomhed? Bemærkningen om, at fortsættelsessygekasserne giver for dårlige ydelser, kan simpelt hen tilbagevises med, at dette spørgsmål kan løses af fortsættelsessygekassernes egne medlemmer på frivilligt grundlag. Jeg minder om, at Fortsættelsessygekassen „Fyn“ sendte en forespørgsel ud til medlemmerne om, hvorvidt de ønskede højere ydelser på visse områder, og et altafgørende flertal svarede tilbage, at det ønskede man ikke. Så er man i overensstemmelse med

det store folkekrav, der står bagved, når man oplever en svarprocent, som tilfældet var her. Jeg kan da også nævne igen, at fortsættelsessygekasserne har tilbudt at tilstræbe en modernisering og give højere ydelser. Men det, der er det springende punkt i denne forbindelse, er simpelt hen, at ministeren inderst inde ønsker, at disse fortsættelsessygekasser ikke skal bestå, og derfor har forsøgt at fremskynde deres uheldige placering ved at give statstilskud til B-medlemmerne.

Den højtærede socialminister karakteriserede vore spareforslag som „demagogi, man skal lede længe efter“, men det er et spørgsmål, om ministeren helt kan stå inde for denne karakteristik. De ændringsforslag, vi har stillet, er udtryk for en liberal linje, en liberal opfattelse, og det kan vel ikke være rigtigt, at det er demagogi at stille forslag om, at folk med indkomster på 15 000-20 000 kr. skal løse deres problemer selv. Jeg vil snarere betegne det som en parodi, at ministeren stiller forslag om, at disse velstillede grupper skal have 15 kr. årligt i statstilskud til hjælp til deres sygeforsikring. Mon ikke folk i de indkomstklasser kan løse disse problemer selv?

Vi har udtrykkelig gjort opmærksom på, at de ændringsforslag af økonomisk art, vi har stillet her til sygeforsikringslovforslaget, går ud på at nedsætte statens udgifter. Jeg er godt klar over, at ministeren på dette område har modsat opfattelse, og når ministeren tillader sig at bruge ordet demagogi i forbindelse med vore ændringsforslag, kan jeg vel tillade mig at sige, at ministeren er hæmningsløs, når det drejer sig om at bruge offentlige midler. Jeg synes, at vi i virkeligheden er kommet så langt ud, at mangfoldige mennesker må spørge sig selv: hvad er der ved en socialpolitik, der er karakteriseret ved, at den efterhånden er blevet en alles hjælp til alle, fordi indkomstudjævningen har ført os så langt ud, at vi i realiteten betaler til hinanden næsten alle sammen? Derfor har vi fundet det rigtigt og i overensstemmelse med vor opfattelse — uanset at ministeren nu kalder os skelsættere — at foreslå, at folk med indtægter indtil en vis størrelse skal have hjælp fra samfundet, medens de, der har indtægter over denne grænse, må kunne løse deres problemer